

det kallas på Egnadshändighetens alldeles förståelig
för framt användningens omständighetens samman
den mest naturliga af sin brattföret, men
för den, som lemnar lifet i offlighetens
tillstånd är det engast framfört att Tro och
Häls. och eti förut märker lemnar man nu
våde i påfundamnet och dithodämnet, att djef
vuln för resonat i hjertat, nedan Tro och
Kärleken följis i gemenskap.

1497. Af Oräknelens Dagn Historia är det för mig
omöjligt, att få reda på: "hvad förhållande
Tro och Kärleken för till hvarandra, hvilken
dena skall vara grund till den andra, eller om
de äro öfverensende af hvarandra. af ordens (id. 101)

"Kärleken tänkes sig uter Tro, jäfvar viden
uter fröhet." kunde man draga den slutfatt
att Tro är grund, och Kärleken jäld. Därför
heter det på samma ställe (101): "derför kända
nack medellidens Scholar en Tro, ans hvilken
nde sade att den allena är rättfärdig; den
är bekant under beteckningen Fides for
"mata, hvarmed Scholastikerna förstå den
Tro, hvilken i sig kopier Kärleken
"jäfvar sin lifvande framvande gemenskap
"komma"; kvader den och kallas "fides
"Charitate ponnata, animata, pibes viva
"vivida!" af denna mening kan man icke
göra frågan annan justfatts, än den
att "Kärleken är Trons grund." Man finner
att Katholikernas begrepp om Tro och Kär
leken äro mörka.

1499. Uti den protestantiska kyrkan, anses
Kärleken vara en följd af Tro; och i sin
ning kan ingen allra Guds förs är han blifvit
somvänd och hänslyttad. Men äfven

den är Kärleken på Hval, att hvar icke kunde
falla Kärleken till orator för en Kristtrog kam
lingar. "Hvar för?" Emellan hvar och hvar som
för ett värdt Samvete. Kärleken kunde trog
Kärleken är, hvar förut tid den vandra
Om den någon gång Kärleken jäfvar ett flykt
ligt Namn på Nådens rikhet, så hade
han den fröhet, och då Kärleken, hvar för
Kärleken, med till Kärleken, allihanda för
Hjelp och anflaktningar gå på den fråga.
Tro: onde Tankar för Kärleken, att de
begärfas ut Kärleken: viljan; att djefvuln
mågt jäfvar sig, att utfråka det fråga
hvar för, då måtte en Kristtrog utfråga med
Paulo: "Jag äro omständighetens, hvar för
läsa mig afvänder denna lära, Kärleken."

1500. Men hvar förstå Paulo: lära om den
rättfärdiggörande Tro, vilken Kärleken
genomgå, då han lifvade en Tro, som
offret hans förenad med Kärleken: "om jag
hade Tro, att jag kunde författa bery,
och hade icke Kärleken, så vore jag
intet. Han Kärleken vår lagik: utfråga.
Först heter det, att "Kärleken är lagens
fullbordare." Den som kopier Kärleken
borde föledes Kärleken lyfylla lagens,
han borde vara syndfri; men på
Kärleken kan med ett annat synsats: "da
gen är andelig, men jag är Kärleken
jäld under Synden. Det andra, för
jag icke vill det gör jag samma
Tro, som borde vara syndfri i ge
nam Kärleken, är dått jäld under
syndens. Han, fullbordar lagens ge
nam Kärleken, och fullbordar icke

Lagen genant det andra, som kan göras emot
sitt vilja. Han är följandes genom kärlekens,
Lagens görare, men genom det andra, som kan
göras, från en lagbrytare: han är följandes å ena
sidan "positive god" å andra sidan "positive
ond". Dessa matfjäglor i organiskt frys, låta
vika till sig, som genom föjorner.

1501. Om när värre frågan om organiskt
och renligt i samband förhållandena, så
skulle man utskapa, man tar sig till
trilla den goda viljan i medvetandet, och
skjuta i fram sig dess andra viljan, om
det föregående, att den andra genom
är utskilt "människan" "goda vilja" utan
en annan till de oförelägen vilja. Man
skulle då reparera på det andra, som
en christen hämnas inom sig för vika
till tråkig personlighet, men det goda
är människans eget verk. Man känner
ten, och det som är godt, som finns i man
niska naturen, häns till förnuftet, själen, och
ämnar af människans fria vilja, men det
andra häns till till person, personlighet.
genom dessa och dylika följande
kanne sigges tillafas viljan och bekämpa
ifråm allt annat. Men det är vika för
med den som omötte tillräff sig både
och god, och antingen tillräffta både för
samt sitt eget verk, eller utgå det andra på
samt ett verk af djufusen, och det goda
samt ett verk af Gud. Både dessa åfiter
förkomma i den hel. Skrift, nolligen på
dena språk, brukar man kunde säga
dena flutpatjan, att människan har en
vika förmåga i viljan, att välja mellan

moralliska matfjäglor, dock hafva vi på flera
ställen i denna uphandling visat, att när
kretsen emellan godt och ondt sträcker sig
endast till renligt, frys, och omfatta
dessa vika, hela denna frys, emedan det an-
da sträcker sig djupt in i renligt, men
deltat andra tankar och andra begärfas.

1502. Å andra sidan förkomma viljan
sätana punkt, som visa de här, att den
språk "vika" har någon frihet alls.
till exempel: "Gud verkar i. Eller både vilja
och goring efter sitt goda behag. Det är
det som Gud skulle verka allt, och
människan intet. Denna åfiter och in i
kapet Reformatorerna allid haft till
för sina lärofäglor, att människan vika för
mår brukas med sitt förnuft, eller med
sitt förstånd eller med sin vilja, åfiter
dett minsta af det som till en, som christen
den häns. Själen väckelse, tro, eller
kärlek, emedan sadas vilja, för att
ett organ, som vika frys under viljan
kommande. Och derfore, är det ett
stort misstag i Psychologin, om någon
inbillas sig, att man med sin vilja
mest utan åfiter komma det minsta
af allt detta. Å andra sidan är det
äfiter en tanke inbillning, om någon
förefaller sig, att åfiter, tro eller
kärlek, sitter i viljan. Närmare
är nu tillräffligt talat till denna af-
handling. (Litt. N. Y. 2. St. A. O.)

1503. Så mycket mindre bli det att
med sin flutpatjan, kunna komma
andra och det goda, kunna komma

ifrån ett fammas organ. Då allt hvad som
efrån ifrån Jag viljan är bara egit verk och
Jag som sådant icke kan gälla inför Gud eme-
dån "Gud ser till hjertat" icke till viljan, så
kan icke heller den Tro, som människans
gör sig självt, vara den följgörande Tro,
icke heller kan den kärlek, som är ett
verk af Jag viljan, vara den kärlek, som
gäller inför Gud, ty ingen kan göra sig
jälvt för, eller tvings sig att älska,
den Person, som han icke kan älska,
om också förälskrarne säga: "den bör du
älska". Detta är ju en ofarsanhet: det
menliga livet, som icke kan påstå
af någon, huru kan då kärlek vara
till Gud? Komma genom Jag viljan, magt?
Nej, icke intet: det till ändras om lag-
te magt. Iika litet kan människan
upväcka hat: icke hjerta, om det icke
är derom försett. Dock kan människan
på olika tider byta kärlek och hat till
en och samma Person. Luther tänkte sin
fiendskap till Gud, medan han var i dö-
men, när han kom till Trana, då flytt
de hatet samtande ifrån honom. Dock
kunde han icke heller tänna på mycket
kärlek: icke hjerta, att han kunde byg-
ga sin följgörelsens grund derpå.

1504. I ett denna de Christnas ofarsanhet
att kärleken till Gud är för bilen, för
för ringa och för obetydlig, att de icke
kunna deruppå någonting bygga, har för-
anledt Läsarna i Sverige, att betrakta
kärlekskapet, för som dröjligt, att kär-
la, men de flesta dröfles, för att den,

forn icke kan hålla kärlekskapet, kan är in-
gen Christen. Denna inbillning har Egenrätt
fördigtaren upväckt i deras hjerta. De om-
villan sig verkligen, att de älska Gud och
deras andeliga hat till de som är följgörelse
utvifas motgjätten. På samma sätt kan
hållas det sig med följgörelsen. På följgö-
met, den finns endast: inbillningen. Men
hatet till all levande Christen, som
i hjerta, och derifrån kärlek, för alla
Påliggen, för följgörelsen, för vad i. Håll
ditt, som i. Luthersinnet. En gammal
kärlek, som icke är kärlek, som följgörelsen
upblåsa, och: de som följgörelsen
är kan bered i ett följgörelsen
följgörelsen. Men desamma mellan följgörelsen
följgörelsen, när det är verlden, skunta verlden
följgörelsen icke följgörelsen: kärlek
för länge som följgörelsen är kärlek,
men följgörelsen kan, då är det kärbi
med följgörelsen. Dock följgörelsen
för åter följgörelsen och kärleken, laga, då
kan är följgörelsen för följgörelsen.

1505. De motgjället, som en Christen kan
ner: icke hjerta (S. S. 1497. 1500) bestå den
att "Lagen i Luthersinnet", följgörelsen eller
Satan anfaktningas, d. v. s. de redliga
följgörelsen, som upväcks anda tankar i
följgörelsen och anda följgörelsen i viljan, följgörelsen
emot "andens lag", som är en verk, som af
den helige ande, och bestå icti någonting
levande kärlek, eller moraliska
följgörelsen, vilken följgörelsen gada tankar
i. Följgörelsen och "heliga begär i viljan
men då det anda alltid är starkare och
varaktigare än det gada, för kan icke en
Christen bygga på dessa andeliga följgörelsen

1708. Jag har på det nägafte genomläst och begrundat Kattaliken hos Hans amb Fran men har deruti icke funnit finna an nåt än den finaste Gensättbarhet, sommes blandad och förvällad med nåder. Det heter på måflos sid. 100; så nu rättfärdiggörelsen

12 Kattaliken, omvisis befrä: en full

14 Känlig förnuddling af hela den inre men

11 ruffare, så man skrifte, hur färe de på det

11 Eftersomkligaste inkrängra, att Fran, allena

11 vike gör rättfärdig värde Gud. --- "men

11 När Fran uttar Intelligenz(?) och de

11 tillika genom den väktta Kämporna

11 intränges i viljan, och genomtränges

11 dem, lifnas och befruktas den samt

11 på detta vis öppnas den nya efr. Gud

11 Åragnade Människan, eller Nias Klara

11 Händ, tändes sig utas Fran, jäfvars

11 ser fräflit, då fört är erligt dem

11 den nya jävelsen och rättfärdiggörel-

11 sen fullkända."

1709. Här antages fört, att Fran utkas mer utas intelligens, s. v. f. Kämpskapen som är inbuntad af Gud, and, på det andra antages, att Kämporna väckas genom intelligens; på det tredje antages att den Kro, som utkommes af Kämpskapen och de väktta Kämporna intränges i viljan, och genomtränges dem, och bländad bemärker, att den tro, som frammes utas, eller genom Kämpskapen är en kristenlig tro, en försufts eller förtjänad tro, som icke har någon subjectiv grund. Kämpskapen, Urväcker iniga Kämpor.

men franske kan den omedelbara affärd. ringen Urväcker Kämpor. Enfarenheten vilja, att den Kämpande Theologi, Dator, kan icke allig, att vara Kämpor, utan till att Kämpor em. de Kämpor, som väckas af ondet. till anger, och Kämpor, hvad an, och Kämpor, som ega Kämpor Theologi, som dum än alla B. Kämpor och Kämpor till sammantränga, utan att derföre Kämpor en enda religiös Kämpor. Men om ande framställa, Kämpor, och Kämpor af någen, som Kämpor af religiös Kämpor, och Kämpor Kämpor, som Kämpor, att Kämpor väcka på viljan, men de om Kämpor Kämporna, Kämpor, och Kämpor på viljan, och på vilja äfröndele, på viljan, och på vilja fronden de amoraliska Kämpor, är de är Kämpor, som icke Kämpor, som är väkt Kämpor, vilja, på vilja till det goda, men väl till det goda. Hvad Kämpor säger: Rom. 7. vilja Kämpor jag vilja försufts, att göra det goda finnes jag icke! innebär denna vanmätliga vilja som icke eger någon positiv kraft i organiskt, men.

1500. Men Nådägnelsen, uti Kämpor vilja "Lagen icke har Urväcker, all begärelse, som Kämpor uti Kämpor nägeriet, dimmes, icke Kämpor, och Kämpor för omvändelse, och

bed. Om dessa kämpar är tillräckligt talade
denna afhandling S. 1058 och följande. Men
det är bekänt såväl i S. 1059 och följande
att detta Nordkantens jägande efter
de kämpofullas bifall icke verkar nå-
gon finne förändring hos åhärenerna, om-
dan de Naturliga kämparna, skunn-
skyldiga till Utgåendet, icke innebära
flagan den tillige andes verkan, och
känna derföre utsparas och kämpas
af ranna kedringar. De kämpar, som
språka verka på viljan, måste vara ras-
raliska passjoner, väckelse, ånger, bät-
ring, ammandelse, påfärdelse, lefvande
förl. kärlek. m. m. Men sådana moraliska
kämpar eller Passjoner, äro mer än de från
månne i påfusedmet och jämmat i detten
dinet, uti sådana församlingar, karett inga
väckta finnas. Det är ingen kämp, det vara
blidig och gnåtmild, när Saboren förtjaf sig
på kämpen, att mjuka äro de Naturliga
kämparna; men som påstås: dessa flykta-
ga kämpar utsparas intet varaktigt intryck
på viljan; det är endast den rådande pas-
sionen, som bestämmer viljans ^{förhållande} förhållande
de till Ev. kärlek och hat, Egafven, Egobrytta
och ambition. m. pl.

1513. Det är endast dessa de Naturliga kämp-
arnas utbrätt, som vorden kan talas,
flornas utbrätt, som vorden kan talas,
emedan de förskamma äfven på The-
atenn. (Kämp i hvar kind, feldern). Men kom
mer vorden flagan gång i beröring

med sådana kämpofullingar, som kofva sin
grund i en moralisk passjon, då blir vorden
alldeles förbluffad. Det stora förmittel för pas-
sioner och nyssringar när det kommer i beröring
med "Andans drift". Se här ett exempel, följande
for, kunn stor flidnad det är omellan känd-
feltern" och Andans verkningar. Gejer var
på sin tid ansedd och anses ännu af "Verlden"
som ett stort gus; det andeliga märket, som
äfven Rationalisterna märkas, nemligen
der de fita i förmittels gus. Svad Gejer har
yttradt om läfveriet och Dietismen, anses
naturligt vis, som en Gudomlig passjon,
af dem, som trata det ratta andeliga. Siff-
eti afven bladet för den 12te Juni 1856, finnas
några utdrag af Gejers föreläsningar öfver men-
niskes flidnad, Historien hvaraf vi här uttoga
några ständan, som kofva vilja, kunn Rationali-
ten ^{den} religiösa rörelsernas orden i den nämnde
skriften kofva följande lydelse.

1514. Dietismen hade efter Reformationen gott
"Enck denigenom, att den i stället för det blott
"historiskt dogmatiska vetandet, snart till
"Theologin vortadt ätroga betydelse,
"att det det makttid christliga förmittel
"såsom det kända. Men detta inträffade
"på en tid då kämpan, ä. annu brödet med
"tanken hvarföre utsparas den äldre Dietismen,
"Allt antas att kämpans förmål äfven
"vore tankens, tviflet uttalade sig. Den
"Theologiska äfigt att dogmerna om and
"äfven, blott sig vore mot förmittel.
Det är af betydelse, huruvida den pretens
som trädskaner till uphafman, befattade
sig med psykologiska undersökningar
dörande kämpans förhållande till tanken,
men det vetas, att förmittel
kommer i förhållande till tanken

kan blifvit funnit framhåfva i denna apparition
Förstnäst var Dittlesonen allmogt pått emnat
om "hård" berthar redan funnit nembigen
att det gamle förnuftet glömdes i denna
nalle i ske duger till de hvar i skolegas
till emedan det naturliga förnuftet är
förmärskadt förblindadt, ja fördjefadt
af infernaliska passpasser." luter. F. S. 538.

137 Gejer säger: "dessa alla roga taget, är blott
ett utträdande af det genialiska jaget."
"jag?" Vi kunna säga det hvar och en
förnuftet, att det är ett utträdande af
det genialiska jaget, emedan det är
en product af jagviljan, hvar emat kin
flån icke står under jagviljans kamma
do) Gejer säger: "känslans eger nembigen
ingen allmogtighet." (Vi kunna
fliga det samma om förnuftet,
att det icke eger någon allmogt
tighet hvilket bevisas af de antika
flortada filosofiska systemernas hvar
emot "känslans" till ee. Platon, fong frons
tan frant spruka, krat, Equippa, Epicurus
ambitiedet, hvar m. fl. har ämbu fundera
käraktat, som: "människas jaget
begynnelse, men menas här med för
nuft "Tankeelagerna" ja medgifva vi
tanke (Förnuftet) allmogt
het, likaväl som känslans, men detta
bevisas ingenting. Denna lutt, ty här
är frågan om "Tanke" eller "känslan" i
Dygdigt eller metapsyfiskt känseende
at den herrskande principen i männi
kan?

1518. Gejer: "Om alltså Gudsfruktan hos någon
finnes jäfom känslan på matte detta för
konom ens var en utmärkelse i
"moraliskt affeende: det är ej allmogt
"gifvit, att komma så långt; ej alla haf
"va af vånkedra fått denna förträffliga
"känsla." (Det måtte således vara i denna
form när för, att lika alla hafva, fatt den
na förträffliga känsla, men är icke
detta fatdligt. Alla vilas efter hafva ju
på fullt allmogt pått, att människan
har en fri vilja i andeliga ting; det
måtte således vara af människans
julle, att i sitt hjerta utvärka dessa
förträffliga, känslor i sitt hjerta,
vilka dessa nödvändigt höra till Religio
sitet. Är det åter så, att dessa känslor
äro en gåfva af Gud, antingen de äro
en medfödd "Nödgåfva", eller genom
"penharelse" utvärkt, så måtte
"Tanke" blifva anvarig för dessa
lar, at tvilka kan icke gifvit dessa
förträffliga känslor. Denna Calvinistiska
lära hade därf. kunnat undvika genom
kan, liksom "Grell utestutit, Religio
nen från känslans "myssiska" gebit
och pått att en sanna Christodane
betas icke i dessa förträffliga känslor
utan i de "förträffliga tankes" faser
i "Tanke" nedlagt i förnuftet.
Dä skulle pietismen blifva fördömd
och den sanna (Förnuft) religionen
skulle blifva oberoende af all hägne
magt, utom den, som finnes i människans
Egen "Gret" lutt i "jagviljan",
en sådant lära hade i det närmaste

varit äfvenens flämmande ^{med} Gejens trasbekäm-
peller. "Jag är tvärken om Pyrrhos skrift
"eller Bittel christen: kontelgen: jag är
"en christen på egen hand."
1519. Vidare heter det i den citerade skriften:
"Hvilken (Kämpa) afvärgde alla Tankens
förfök, att tränges innom desögebit. Tan-
ken skall ej mera våga sig på ett dylikt
förfök" (1519. Om tankens vågas sig in i
Kämpans område, så bli den ett arvedon
Förståndet icke kan reflektera Kämpan.
nat. Litt. B. B. Paulus förfökte, att bepröpa
Förstaingens flösa Kämplighet, men
redan bekänner: "icke, att jag det alla
redan fattat hafver, men jag far fast
den efter, att jag det begripit nä." "Bek
"juth ett sådant afvärgande af all tan-
kens och förstaingens nöda, prokla-
"menade den nödanna Dietionen
"fäsom sin vändnad för Gud. (vi känna
"icke Mariafäse för. Kämpat de
Dietionens grundfäse, men det beta
"vatt ^{hade} hämmat tanken om Guds
kämplighet som de första Christna: "gubb
"la icke utär för." "Men det är tydligt
"att detta ej är en vändnadsbittgelse
"för vändherre, utan för det geniala-
"na jaget, huanemat de, som ej
"äro så väl utrustade med häg
"och gudelig Kämpa, äro varelsen af
"lägre slag: den af den Annagans, samt
"all Men har bdmjukhet, finnes hos den
"nd afigt." I denna deduction har först.

blottat sitt andeliga hat till Dietionen hvilket
han icke vil för, utan den fatalistiska magt
som varit nödande i hans andra tyenta
nemligen Egenråttfärdigheten.)
1520. Men den logiska Consequens är icke
heller fördelad på tillräckligt Deduktioner.
Tillt har han medgifvit, att icke alla människas
häfva af Gud, blifvit begäfvade med den
"förträffliga Kämpan" om någon på grund
af denna Kämpa, betraktas den med Kämpas
af en infernalisk magt begäfvade såsom
"en varelse af lägre art", så anser först.
ett sådant dämmande för Annagans, monne
det icke vara Annagans om en af förnufts
viddom utblott tillstuf, för dömes Dietionen
och väter dygnet Dietionen, Kämpfallaren
der inquisitionens grymhet. Då Dietionen
måtte afstå från den fänsa nöda, att
reflektera Kämparna, och bringas dem till
klarhet i förståndet, så påstas först, att
då Dietionen Kämparna måtte uträna
sin oförmåga detta erkänna icke är
en vändnad för Gud, utan en vändnad
det genialiska jaget. I hvad mån är det
speculationen en vändnad för Gud, enär det
is klart, som dagen att filosofin är men-
mans äget verk, är en produkt af jag
viljan, som dertill försöras, icke af fänsing
från det, utan af de infernaliska häfvels
Egenråttfärdigheten utväcker: Filos-
fens egenfänsiga häfvels. Den afventygl
se, som bli en följd af speculationen,
är en själfgjord afventygl. Dietio-
mens häga och fäliga Kämpas är icke
själfgjorda. huanemat tankens är be-
tröande af jag viljan, och är fäsom

Jäsan sådan hjälpsjon. Äfven denna För-
 näfts visdom öfver och emblemets Filofosofi
 och för med föraktet på Pietismen: denna
 Filofosofi kända tankar om sin egen öfve-
 värda beröfva, är det nästa arrangerat.
 Det är just Rationalistens fars vill visad
 "Christen" (?) på egen hand: "han vill icke
 vara en Nådettiggare: han vill icke bli
 va b. g. g. med de förtäffliga kämpen
 som för erklänner vara en gäfvad af
 Gud: Han vill härdigt krafva sig själv, att
 tacka för Alla Andans gäfvor."
 15. 2. 2. Gejer säger vidare: "Här måste vi nämna gö-
 "rad emellan den gamla och Nyare Pietis-
 "men. Den förre var rika, mer respectable
 "än den senare." (Se S. 1515.) "Ty med det stora
 "vände den fatte på Tross, fattade den denna
 "mål äfven, men dock i mått förnuftet." (F.F.) på
 "ledes jäsan en afstyggel, e som en ämnad
 "förd fanning. Samningens är renligt
 "från Tross (Militäret) (?) (här kändt
 "vara "appellatör".) med det farsora,
 "man ställs (Tross från fanningens
 "förnuftet, mål, var man och ställt
 "den från allt vände." (om icke
 Tross vara den fanning, kras som
 Christen från att vithda, och förnuft
 tet endast ett angare, som ställt fatta
 fanningens, om det kunde fatta fanning-
 goss. Men det är förut visadt, att
 förnuftet är ett angare för fanning
 och lögn; det är den dålig fanningens

talte emellan det icke från stilla fanningens
 från lägnen: "Historien visar, att den gamla
 Religionen var blifvit fristagen och en
 feld. För en full fann Religion: till 2. Tross
 domen i Christe tid, påfören lära: "Här
 tid, och nu förnuft den dåda Tross i Me-
 tismens tid, eller Rationalismen: för mat-
 farty mat Pietismen
 15. 2. 2. Gejer säger: "Pietismen, som en tid, är
 "men en platt kämpa Christendom." (Hvad
 var Christendomen: för kända? var
 den en förnuft, visdom? nej platt intet.
 se på fyndstämman: Linnar, boy, Maria mag-
 dalena på Jesu goss, språkarna innan
 lykte dänna." "Jesu goss, att Tross från
 med förnuftet, att göra, utan fatter den
 endast i kämpas af för fanningens fanning
 Det är märkvärdigt nog, att Gejer kunnat
 på denna kämpas, om Pietis-
 mens innersta väfva men se! det
 är just detta väfva i Christen-
 danden från Gejer, påfören, och kras som
 påfören från dessa Nådemärken? de
 här orsakten." "Det fann af jag, emellan
 "det ett ledet till, att lägga allt på
 "Här riktigt, på något på besläktad
 "väfva fanningens kämpas." (märkt
 fanningens, märket i äktenskapet
 är vika flyktig från fanningens
 den, men vade det dorfore en
 fanning afvrig, att bygga sin godiska
 lycka och fällhet på denna flykte-
 ga kämpas. "Jesu, mör, att den dåda
 "afvigen är vinnu fanningens, att

lygga sitt hjärta om ett lyckligt äktenskap
på vissa rikedomar, eller på frida händer
och tillgång. Ty förolyckad till försäring
kan endast kallas gnomisk aktning, valda
ket, och i början förtröende, när alla
andra finliga njutningars trygga. Men
"aktningssin" är ingalunda en tankerutan
gnid, utan en känsla en passion, der den
finnes: Det är många, som erkänner
att försäring är aktningssin, och alla
vänder. Och likväl kan det som erkänner
dessa vara långt ifrån själva faktum. I så
dant fall är det inte realiserad, om
den andra passionen äro korrumpade
som tillintetgjorda både aktning och kärlek.

1724. På samma sätt förhåller det sig
med de religiösa känslorna. De måste
underhållas och upplifvas, genom
läsande, predikande, läsning, samt
sammaaktningar, fäng, fastan, terna
brukt. Gejor har ju själv påskattat den
dåda antalet, som, som vittas i per-
ukon. Hvar finner han då, den sanning
realiserad, hvilken kom med förnuftet
föker. of. i förnuftet, hoc est, tanken
det. Gratulationen, och fruktig spalten
han: samma last, hvarföre kan antala
gas Pietismen: vemligen själv af guden
"Och att, skuru under alla yttre ämnen
"hvis ättas, dyrt sig själv, så som

11 detta förträffliga, hvilket dessa förträffli-
ga Gejor (känslor) finna, och själva
12 celtjamma från alla andra känslor
13 "källa" vandra, hvilka inte riktas af dyli-
14 "ka" (känslor); Det är en självständig för-
15 "vetenskap" kristendom, i hvar sin
att denna ondskällning, kan påse lika-
väl på Rationalismen, som Pietismen
men med den skillnad blott, att Pietismen
traga och faliga känslor, äro icke själv-
ständiga, men Rationalismens traga ten-
der om sin egen älfvända perspektiv, äro
sjelvständiga, emedan de äro en natur
af sig viljans.

15 27. Omredelbart här efter heter det: Gejor
skrift: I framträdandet af den subje-
tiva känslans kristendom, med dess af-
kerhet och klagard, har Drakehan-
tismen haft sina biträde och kanon-
Kathe Erfarenheter. Äfven denna tvetydi-
ga mening kan tillämpas på Ratio-
nalismen, blott med den skillnad att Pro-
testantismen det vill säga Statskyrkan
alltid haft förne lundende med Ra-
tionalismen in med Pietismen. Om så
Gejor blev antastad för sin antitänkan
niska lära i skriften Thordis så blev han
och frikänd af Jungor, och led jagades
af studenter med fäng till vitt hem.
Men såsom en karta blifvit utom nåd
och barnbrantighet, dömdes efter en
barbarisk lag, som blifvit straffad af
Statskyrkan, för att utrota den äldre

Dietismen, hvans graf Gejer nu bygger,
 under det han fördömer den yngre dietismen.
 1526. Nutligen säger Gejer: "Närda både
 ensidigheten af ensigt dagoratorien och en
 fört frånsta hufva ställt sig blattade
 för triplet. Den fjarne Dietismen inne-
 håller lika mycket triquet, foge. Rom.
 7. utvisar men därens anslutande kan
 uphått detta triquet, sager i ett ägar-
 blick förvandt sig till visst, och
 till en försmak af den avgafaligka-
 ten, hvaremot Rationalismens smas-
 kjettas, hafva gifvit sig beskedligt
 åt vatten vid grafrens bräd, och lika
 ja den döda tron, hvilans bekännare
 vanligen blifvit genantfala af dystra
 aningar, när döden krammit afver dem
 "Och då dessa former af christendomen i velet ega
 "förnuftet till sin värd, tha de fatt det till stryfin
 "de, (alldeles riktigt, men twar för innehåller
 förnuftet, d. v. s.) "Rationalisternas förnuft"
 mycken gälla? Det "rena förnuftet" borde
 inte innehålla en gnista af kat till grän
 då det kuggar in på Dietismens område, för
 "nyggen angripes dem, och kullkastas
 dem bnda från grunden." Ännu intem
 profetian kan gå i fullbordan. "Förnuft
 till herradöme." När den stora draken sijn
 per ras. Det är just genom förnuftet som
 han fört affvidden sig alla Religionens band
 och undan från affen förnuftig lagstift-
 ning uphåffes sig till en stiltjedomane
 i andeliga ting, han utrotas afren den
 sista gnistan af Religion uter de bildade
 och halfbildade hjertan, hvilka inte ega
 förmåga, att känne det fina orna eller, som

han ingiter i Fackret hjertan, genom rabuliska
 nya försningar och förskrifter, Gudlofa, Rommen
 och tveydliga framsteltningar i theater
 m. m. O. s. Nutligen retas, och, genom fins
 draboterad medborgars passioner, till Revolutionen
 då: Kan det veit frånka att Gejers profetia
 går i fullbordan, emedan förnuftet (förnufts-
 i Frankrike års allt för val föränd.)
 1527. Gejer säger: "Hänfrån den friskaiga, Centi-
 "brun, som genomgår tidsvaruet, och afver
 "hvilken många ordgöras, men hvilken
 "sagen vi kallas är en verkelig renings-
 "till en början i Rationalismens drabab (S)
 "ty just i den förniga katten af dessa triquet
 "och denna scepticism, hvilken förhinder
 "alla träd för människans afveriggelse är
 "det som försonarens Gudamliga bild, i
 "rätta samning för det christliga förnuftet
 "träder, fader den i sin rätta gestalt och
 "farna manslighet, blifvit framstald af
 "den lärning, om hvilken det veit
 "att Christen genom afstade, hvareid
 "man tycker sig försimma en förle af
 "den kärlek som gemenskapen
 "alla." Hvilken Alla? Rationalisternas makanda
 veit oss Rationalisterna arka på förle
 "ord; Men säga i handliga. Senemot
 "har man hos den förnuft ett illo dalt
 "kat till den uppenbarade Religionen
 "den mä uppenbara sig vorder, hvilken
 "form som häldes, och afren i denna
 "menst har Gejer veit sina dra betan
 "den smat Dietismen. Vi måste den sone
 "hessa triquet och den tveydiga "rening"
 "den författaren framställer, sagan kända
 "af Faderhuvaruet, "scepticism, hvilken i
 "en verk är en följd af Rationalismen
 "framvänder, och gifte en förnuftig Reli-
 "gion, som ingenting smat är, än Eger-
 "rättfärdighetens missför-